

ՔԻՒՆԱՊԻՐՈՍ

ՀԱՅԱՐԵՐԻ ԱՄԵՆՈՐԵԱՅ

ՔԱՆՔ ՓԱՐՍ

ՔԱՆՔ ՓԱՐՍ

ՏԵՐ ԵՒ ՏՄՈՐԵՆ
 ԲԻՆԱԳՐԵՎ ԳԵՂՈՍԵ
 Ի զինաց թերթին կ'ստորագրէ մի մայր
 ՏԵՐ ԵՒ ՏՄՈՐԵՆ
 Առ որ կ'ուզուին անէն գրութիւնք
 PUZANTION
 Journal Arménien Quotidien,
 Politique, Financier et Littéraire
 Directeur-Propriétaire
 PUZANT KETCHIAN
 Bab Aasi Djaddéssi, No. 33.
 CONSTANTINOPLE

ԵՐԿՐՈՐԻ ՏՄՈՐԻ — ԹԻՒ 311

Կ. ՊՈԼԻՍ, ԵՐԵՎԱՆԻՐԻ, 1897 ՆՈՒՄԲԵՐ 4/16

21 ՃԵՄԱԶԻ ԻՒՒ ԱՐԸՐ 1315.

4 ԹԵՐԵՐԻՆԸ ՍԱՆԻ 1313

Բ. ՏՄՈՐԻ ԹԻՒ 311

ԽՄԱՐԱԳՐԱԿԱՆՔ

1896 ՆՈՒՄ. 4, ԵՐԿՐՈՐԻ ՏՄՈՐԻ

Այս թուական մեծ նշանակու-
 թիւն ունի մեր հրատարակչաբ-
 կանքին մէջ։ Ան օրն էր որ հրա-
 տարակցելով լրագրոյ առաջին թի-
 ւր։ Ան օրն էր որ իրականացաւ
 մեր քանակական տարածանքը։
 22 տարի անց որ անգույն անգա-
 զար այնատեղի էինք հայ մամուլին
 մէջ այն միակ բազմաւնեցող օր
 անց մեր լրագրագետ ըլլալիցը, որ մեր
 հասկացած մեր հասկացած ձեւով
 ունեւոր, անկողմնակալ անայտաւ
 անկողմնակալ լրագրող մը ծառայելիք
 հանրութեան։ Աստուած մեր անհա-
 տակալ կեանքն օրհնած էր
 յայտարարար հինգ զաւակ պարգե-
 ճելով մեզ։ Բայց կրնանք ըսել թէ
 ասանց ոչ միտի ծնունդն այնքան
 յուզեց իրականացանք զմեզ որքան
 այս վիճակը զաւակն Բնութեան
 ծնունդը։

Եւ ինչ դժուար ծնունդ, ինչպիսի
 պարագայներու մէջ։ Ան պարագա-
 ներն ալ ոչ նուազ նշանակող, ոչ
 նուազ յիշատակելի են, ու մերտե-
 կապուած Բնութեան հիմնարկու-
 թեան հետ։ Ինչ յիշելու ժամանակին
 անտեսական տարածանք, առեւտրա-
 կան գազարը, դրոշմ մարտից մտա-
 սանկութիւնը, գրամական հրատար-
 կան անկողմնակալ, գաղթային
 հոսանքն, յարաբերութեան ձեռ-
 սույր կուրծք տալ հոսանքին, վրա-
 տակալութիւն ներքին իրաւունք
 ներքին, կալ և մնալ ուր որ էինք,
 և դրամական խնդիր և այլն աստու-
 թեան շնորհակալ հիմնով նոր գործ
 մեզ հայտնի մը մը հրատարակել
 այս նշանակալ զեղծով անոր ճակատը
 «Մեր անգը զմեզ» (*) Ան մեր
 ըրածն, երկու բառով։

Հազիւ շարժել մի վեր ստա-
 յեր էինք լրագրոյն արտոնագրի-
 րայց հայ տպագրանիւնը զրեւել
 անկուն, ալ դարձած վիճակ մէջ
 էինք, և այն առեւտր ոչ մէկը բաւական
 էր մեր մտադրած շահով թերթի մը
 ամէն օր հրատարակելու։ Հարկ է
 վերայ կարեւորակերպով ոչ միայն
 նոր թերթի մը, այլ և նոր տպարան
 մը։ Ձեռք գիտել թէ թերթն այն
 ստոր ծրարով զոր սահմանը էինք
 անոր համար ինչ ընդունելութիւն
 պիտի գտնէր հրատարակութեան
 ձեռք գիտել մասնական թէ ոչ
 չափ ընթացող պիտի գտնէր մայ-
 րաքաղաքին ու գրամական մէջ։
 Ձեռք համարակերպ ուղեւոր մեր կա-
 ռողութեան վեր ծրարել տակ միտ-
 նել։ Բայց ընթաց շրջան, մէկ շաբ-
 թուան մէջ կազմակերպեցինք տպա-
 րան մը, որ ահա մէկ տարի է վեր-
 բանց թերթն ամէն օր որոյնալ մը
 ճան հրատարակելու։ Կիրակիէն զատ
 թերթն ոչ մէկ օր անգույն չէր
 գրեթէ ոչ մէկ օր անգույն չէր։

Մեր ծրարելը շուտով պարգե-
 ցինք ժողովրդեան առջին։ Նախ և
 առաջ, մասնակցի ըրինք գաղթել
 երթալուն աղջային, անտեսակալ,
 ընկերական փաստերն ու վտանգ-
 ները։ Հին, զառն փորձը կրեցին
 ետքը, դերին ճարտարներ, ըսել ու
 գրել թէ անտեսակալութիւն էր մեր
 անտեսական մրցակցիներուն՝ Յոյ-
 ղերուն, Հրեաներուն թողալով մեր
 ներակրթեան, մեր գործունէու-
 թեան, մեր գոյութեան այս դա-
 րաւոր ապարդիւք, մեր հայրենի

(*) — Երազարեան Բնութեան
 Յոյժ Բնութեան
 (**) — 1896 Նոյմբ. 4-է մինչեւ 1897
 Նոյմ. 3 ճիշտ մէկ տարու յիշողին
 հրատարակեցինք 310 թիւ, այն է՝ 13
 թիւ անկը քան ինչ որ Արեւելի կը
 հրատարակէր իր վերջին տարիներուն
 մէջ, թիւերն Բ. տարեշրջաբ. Նոյմ. 1
 1-է սկսած ենք հայրենուր գիտու-
 թեան համար։

երկիրը։ Բնութեան այն աստի
 վրին եղաւ որ ձայն բարձրացուց
 այս հոսանքին դէմ, և ուրախ ենք
 հաստատելով որ իր յուսադրական,
 իրախուսակալ յորժորներ ու իրա-
 ներ ամուլ շնորհին ընդունին։ Եւ
 տեղի խոստովանեցան մեզ ապա որ
 եթէ գաղթելին, չէրք արտա-
 միջող, ամէն բան պիտի կորնու-
 ցնէին, և թէ գաղթելու տեղեկն
 զիրենք բուժողը նորահաստատ Հա-
 յաթերթն եղած էր։

Եւ յետոյ, ձեռք առինք կա-
 րօնակիրներուն խնդիրն, անոնց ա-
 մէն բանն առաջ հասցնելու
 տարողութիւնն յիշեցուցինք, վե-
 ռաւաս ձմրան մէջ մասնաւոր ա-
 նոնց վերադարձուած վիճակին դա-
 նակիրներն, ուրուազգիցները ան-
 կեղծօրէն, բոլոր այն համարակա-
 լութեամբ զոր մեզ կուտար Վեր քա-
 ռորը դարձաւ անբարի հրատարա-
 կային կեանքն, և այն ուղղմամբ
 պահպանողականութիւն զոր դա-
 նակիրն երբեք չենք ամչցած. ընդ-
 հակառակն։

Հա ընդ է յիշեցնել թէ մեր ձայն
 անկողմնակալ լրագրոյն լրա-
 գրոյն միջոցաւ, և ալ աւելի
 անուղղակաւ, մտաւայ և հեռա-
 ընակ ազգայիններն և այլ մարքա-
 սերներն կ'օրհնէր զուսմար մը Ս.
 Պատրիարք Հօր արամորդութեան
 ներքեւ գրուեցաւ, իրեն հնազան-
 իր հօտին էն կարօտալ անհասնե-
 լունն է փոքր Ասիա, ի յօսագիր, ևն։
 Իր առաջին ամիսը դեռ բոլորով
 չէր երբ դարձեալ առաջին ըլլալով
 Բնութեան ուշադրութիւն դարձուց
 ազգային կարգ մը ստաց պա-
 տագրութեան և բարոյական ու
 իմացական քաստիարակութեան կա-
 ռուորութեան վրայ, որպէս զի բարի
 և պարկեշտ քաղաքացիներ ըլլան
 երկիրն և օրինակահայտաները։
 Անուշտ, կ'արձայինք որ այսօր շատ
 աւելի մեծ թուով անոք տարեւ
 նուած ըլլային այսպիսի պատագրու-
 լութեան մը նախանձանկան հո-
 վանիկն տակ։ Բայց կայ հայ թեր-
 թեան ընթացող մը որ չլինէ այսօր
 թէ ամենեւն առաջ, և ամենեւն ա-
 լելի, որ թերթին մէջ յուզուեցաւ
 ձեռնակցաւ այս երաւցնէ կենսական
 ինքիք։

Ձե՛ մի որ նորածին թերթին ա-
 ռողին շարժուն մէջ իսկ ան-
 դրութիւն դարձուցինք յոսազոր
 արկածանքներուն և կարօտանե-
 լուն վրայ, և մարդասիրութեան ու
 դրամական վարկան պարտանա-
 յութեան թախանձագին կողմնակ-
 րինք փութով նոր կազմակերպու-
 թիւն մը տալու աննամ մնացած
 յայտնային ու կենդանային։ Մեր ա-
 ռողին թերթուն մէջ իսկ չէր որ
 ժամանակակից Վերաբանանք Ս. Ներ-
 սեսեան վարժարանը, զի չէր կը-
 նար հայ թիւղ մը վերակազմել ուր
 որ չկայ հայ գաղտը մը։
 Դարձեալ, 36 նյութ և դեկտի մէջ էր
 որ պահանջեցինք կեդրոնական վար-
 փարանին վերաբացումը՝ նոր և վտա-
 հիւր տարբերու ձեռք պարտ ու
 պատշաճ վերակազմութեամբ, այն-
 պիտի ժամանակ մը ուր գրեթէ ոչ
 ուր մտքէ կ'անցնէր պատահակա-
 նութիւնն Ազգին գլխաւոր կրթա-
 րանին վերահաստատումն։
 Բայց ամենեւն աւելի գաւառնէն
 ու գաւառացիներն են որ զբարե-
 օրացն մեր գլխաւոր սիրահանքը։
 Պոյն մեկնելու շարժումը կրկին
 ուղղութեամբ տեղի ունեցած էր,
 ուսմար գէպ յերուպա, այլք գա-
 ռաւազիք միայն դէպ ինչեց հայ-
 րենի գաւառները։ Ասոնցն շատեր
 մեկնած էին թողալով կարգադրուած
 գործերը, կամ չցուցակաբարձած գոյ-
 ճիքը, ճարտարները գործերուն իր-
 դին ոչ նուազ զբարեցուց զմեզ, և
 թէպէտ մեր յուսացածին չափ ար-

գիւնաւոր չիրցաւ ըլլալ, բայց կը-
 րանք ըսել թէ հարեւարուր գըծ-
 բախանքուն համար անժխտելի մի-
 թարթելուն մ'ընծայեց։
 Ապաքէն, ջանք և ծախք չնմա-
 յեցինք գաւառային կեանքն իր նո-
 ըրազրէն պայմանաց ներքեւ։ Ըստ
 կարի հաստատարներու պատկերա-
 ցիւնն համար, Բնութեան երօնեան
 թերթին աւելի կամ նուազ շահե-
 կան թարգմանութիւններն անգոյն
 համարածոյ մը չենալ, ու արդէն
 պիտի չլլար ըստ մեր ծրարին։
 Ամէն բանն առաջ եղաւ ՀԱՄԱԹԻՐԻ
 մէջ, որ պիտի զբաղէր Եւրոպա և
 հիմնապէս Ազգին վերաբերալ գոր-
 ձերով։

Յայտար ոչ մէկ հայ թերթի Բն-
 օրհնէ աւելի թղթակցութիւն ու-
 նեցած է ամէն տեղեր ուր Հայեր
 կան հաստատ ընկալութեամբ կամ
 առժամայ քաղաքականութեամբ։
 Իր փութունը հազար Հայերու Պո-
 լէն հեռանալէն ետքն, անոնց ետե-
 վէն զստոյղ և անոնց վիճակն որ ըստ
 օրէ պատկերացող թերթը Բնութե-
 անն էր։ Վառային հայ գաղթա-
 կանութեան վիճակին առաջին գոյ-
 ժներն աղի արցունքով Բնութեան էր
 որ կարգաւ։

Ժողովուրդն ինչ ինչ ընդունելու-
 թիւն ըրաւ նորահաստատ Հայա-
 թերթին։
 —Մեք արգէն երազներով չենք
 սնանք երբ հիմնեցինք այս թերթը։
 Ոչ ոք մեզնէ աւելի ժամէն քատակ
 կերար ըլլալ Ազգին տնտեսական և
 կրթական կացութեան։ Գիտէինք
 թէ հրատարակել վրայ կ'պակեցին
 այն պայմաններ որոց նմանք եր-
 անայնքն յայտարար էին Արեւելի
 և Հարաւոր Ասիայի ամենեւն մէջ,
 վրաս իսկ աչք առած էինք, մինչեւ
 որ թերթին ուղղութիւնն հասկնալի
 և ընդունելի ըլլար, նախապայա-
 րութեանք ընդունելու։ Բայց ժողովուրդը
 մեր անկողմնակիցն աւելի զմա-
 յանք և ճշտ լայն հայ մամու-
 լայ մէջ օրինակը յոնանուած զեղչ
 մը կըսած էինք։ Արեւելի պա-
 կաս պարտանակութիւն չունե-
 ցող թերթի մը գաւառներուն առ-
 ընդ 140 շրջի, փոխանակ 200 շրջի,
 ինչպէս էր Արեւելի Այլաբան գործու-
 թիւն, թերթն ամէն կերպով շահե-
 յան և աղքատուտ ընկելու համար
 այլաբան իմամ և հողատէրութիւն
 ամուլ շնորհին։ Եւ նորահայտու-
 թեամբ կ'ընթացնէր Բնութեան այ-
 սօր աւելի ընթացող ունի կան ինչ
 որ ունէր Արեւելի, երբ մասնակ-
 տեղ էր հրատարակել, և դրամա-
 կան յայտողութեան շատ աւելի փայ-
 կուն շրջաններուն մէջ կ'հրատարա-
 կուէր, — և երբ Պոլսոյ և գաւառ-
 ներուն մէջ լրագրի դրամ տուողները
 կրկնապատիկ աւելի էին թերթա-
 ներին յայտողութեան գործոց։

Անտեսակալի էր որ յայտողութիւ-
 թեան ցոյցներու հետ նախանձ ար-
 տայալութիւններն ալ չապարհու-
 ցան։ Տեսակ տեսակ բարձրակա-
 յեր լեզուներ։ Երբ լրագրոյս առաջին
 թիւերէն սկսեալ մեր հայ-հոռուէա-
 կան աղքատաց նկատմամբ աւելի
 հայտ, աւելի երջանակներ ողբ մը
 ցոյց տուինք, որ անխուսափելի էր
 մասնաւոր Ազգին բազմակարօտ, վայ-
 րատիւն վիճակին մէջ, բամբաս-
 ցին զմեզ թէ «Կայսրութիւններէն շա-
 ին հուած ենք»։ Երբ անոք արդ ինչ-
 րոյն առթիւ քննադատեցինք միտի-
 նարական կարգ մը վարժուցիչներ,
 ըսին թէ «Պապականք զմեզ թիւղ-
 դրան են ընդգրկել Բողոքականու-
 թեան և երբ գոյնեցնուցաւ գոր-
 ձին մէջ միտնարայնադատարական
 վիճակներն, և Մանկանոցներու մասին
 անոնց ի վերջոյ տուած որոշումներն,

աւարկուեցաւ թէ «Ամերիկացիները
 շահերն զմեզ»։ Երբ նորընտիր Պատ-
 րիարքին արժանիքը չընդունինք, Բն-
 օրհնէին համար ըսին թէ «Սրման-
 ան Սրբազանին թերթն է», և երբ
 մեր վեղարուորները քննադատե-
 ցինք գաւառային պայմանէ խու-
 սափիւնուն համար, «Արեւելցիներուն
 օրհնէ եղած են ըսին իսկ երբ Ազգ-
 նիւնաւորացինք բարեկարգութեան
 կարօտ կողմերը կատարաւ անկեղ-
 ճութեամբ և համարձակութեամբ
 մասնանշի ըրինք, զեղծ և անմեծ
 պատշաճները գտնուեցան որք բաւ-
 ճութեամբ զմեզ չէինք զանազան
 ողուլ կ'ընենք»։ Ալ աւելի բամբա-
 սեցինք զմեզ լրագրոյս առաջին ամ-
 սոյն մէջ, իր թէ «անխուստովանելի
 կերպովով արժանացած ըլլայինք
 լրագրագետի պատուոյն, ևն» (*)
 Ինչոյ այս բամբասանքները, թէ ճե-
 հարարակի վրայ չընցան զիր զա-
 յանքը, — հասան մեր ականջին, բայց
 մեք վայրկեան մը կարեւորութիւն
 յիշեցանք այնպիսի վայրահայու-
 թեանց, որոց պղտոր աղբիւրը զայ-
 ժանտէր էր մեզ, եւ մեր գործին շա-
 յեցանք անխուղ ու անճրգով, հա-
 մուռուած ըլլալով թէ երանուցն ա-
 մէն դարձանք այն ամենամեծ իմա-
 տանքին՝ Յիսուսին, ու որ ըսած է՝
 «ՍԱԻ Ի ՊՏՂՈՅ ԻՐԻՍԷ ՃԱՆԱԶԻ»։
 Ուրիւ բացատրութեան մը չէ կարօ-
 տիլ Բնութեան։

ԳՄԱՆԱՌՈՒՄԻ ՆԱԽԱԳՈՒՍՏԱՐՈՒՄՆԵՐ

Կարին մէջ, ծննդաբեր կնոջ շուրջ
 ի գործ կ'ընդունին ի ձեռն շնորհ զայն-
 ներու հետադարձ նախապատրաստեցը
 յարցնաւոր ու միտնարական ձեռքեր
 տակ, յորս կ'երեւին նախաքրտա-
 նակաւ զարեւել մնացած տոնկային
 հին բարեք, զարմարակ ու հետա-
 զբերական Դայանքը, նորածնոյն աշ-
 խարս զաւէն զի վերջ զայն կ'պա-
 լուէ (տանձարուրի մէջ փաթկելով), ու
 կ'ընէ մէկ ձեռքով հաց մը բռնած,
 իսկ միւսով ինտրի (ճոնիք) չէր մը
 որուն ծայրը տալ մ'անցուած պէտք է
 ըլլայ (Կարեւոր չէր) 1/2 մեքը եր-
 կայնութեամբ երկաթեայ ձող մ'է զոր
 կ'ընդածին կրակի խոտերու համար)։
 Դայանքն այս վիճակով կ'ուկի ծննդա-
 րեւ կնոջ սեղանին զէպ ի դուրս կ'ըլ-
 լար յամբար, զի ի տակն աղթել
 փափակում։ (Հարմար, Հաստատ
 խոտովակով, և կամ ալ ինչ) Ա-
 մէն մէկ զաւէն երբ դուրս կ'ըլլէ, չի-
 շով կ'առաջագոյն գաւառ ինք ու վարս,
 այն ու ձախն, և ապա կ'առաջագոյն
 զէպ ի եկկորթը դուրս։ Մի և նոյն ա-
 րարողութեամբ և նոյն յամբարայ
 կ'ապարդ կ'անցնի այդ յոռնէն ալ,
 երբորդէն ալ (սթէ կայ) և վերջա-
 պէս քաւակեցով ասո զորս դանկ
 ալ դուրս կ'ըլլէ, ուր — ցերեզ ըլլալ
 թէ գրեթէ — մոզական ու յարեւա-
 րու ձեռքեր տակ կ'ընդունակէ աղ-
 թիւն և յաւանիքով կ'ընդունի շուր կող-
 մը. տեսակ մ'անդատանու ձեռքերն
 հացը շնորհ կեր կ'ընէ, և ապա
 հանգիստակն վե՛հ կերպարանք մը
 առած, յարեւալուր ու անբարեկե-
 րակ կ'առարողի մը սէջ շարժումնե-
 րով, կ'կերպարանայ սեղանակ, չի՞ա-

ԳՄՈՐԸ ՓԱՆՆ

Տեսական տարածանք կենտանի
 այն աստիկան աղտոտի եղաւ Գառմ
 Փայտի Հայոց թղթին համար, որ
 այսօր սրտի յուզումով կ'պարտա-
 ընէր յայտնի թէ Երեւելցի մէջ երեւան,
 կէտրիւն իսկ միւսին մէջ՝ զայն հաւա-
 սարակներու համար՝ Գոյ։ Սրբորդ
 օրը միւր (կարեւոր) կուտան, իսկ սը-
 ճին ոտքով կ'արմանան, որով ծնողք
 կ'ուսուցանէ թէ մանուկը շուտ ոտքի
 պիտի ելէ... (Հաւաքեց) ԱՐՄԵՆ

(*) — Այսպիսի մարդիկ որ լրագ-
 րագետ եղեր են աստեղծ քանի՜ նա-
 խապէս քառօրէ զարու մտ արուեա-
 տին աշխարհութիւնն ըսած ըլլալ մեզ
 պէս, և ինչքինք հասարակութեան
 կանխու ճանջուցած, կ'արգելու առաջին
 թիւոյն մէջ փութեցանք մեր շնորհա-
 կալքն յայտնել կայս. կուտալուր-
 թեան այս բանին համար ու ի կատա-
 նելով մեր այնչափ տարուան ուղղափա-
 ճարարակազգրութեան անսոցիւտ ան-
 ցեղան համած էր պակաս և վարձա-
 ընդ զայն ինքնուրոյն պատուութեան
 մը շնորհումովը։ Այս օրինակուր
 պատուաբեր գործողութեան մէջ ինչ
 կերպ ըլլալ մեր կողմէ որ այլ ընդ
 այլով սեղանութեան պատուակ կարե-
 նար տալ։

նալով անցած տեղերն աղթել ու չի-
 շով խաչակնել։ Յետոյ տղացկանին
 մտանալով — երախտն միշտ գրելով —
 թէ թեւապէս կ'նստի անոր փորին վը-
 րայ և երեք անգամ կ'հարցնէ անոր,
 «Մարիամ, ծանր ես, տը (թէ) թե-
 թեւ, ըս' թե թեւ ետն — Թե թե-
 ետն կ'պատասխանէ ծննդաբեր կնո-
 ցած և երկուցած ձայնով մը։ Չմոռ-
 նաւ ըսելով թէ մեր շնորհ զայնակն,
 ամէն անգամ որ այդ հարցումը կ'ընէ,
 կ'ըլլայ ու կ'նստի՝ միշտ նոյն պա-
 տասխան ընդունելով։ Մարի՛ պահ
 մը վրայ կ'ըզայ թէ տղատարը շնչա-
 պատ պիտի ըլլայ այդ ահագին ծան-
 րութեամբ ներքեւ։ այլ ոչ, նա սիրով
 կ'ընէ զայնակն այդ ծնիչ ծանրութիւ-
 նը։ Դայանքն, ապա վար կ'ընէ ծաղ-
 կատի երեսուն մայրիկին կուշար,
 իսկ շրքը, միւստ մը և մարաթ (չու-
 վարող) մը տղամոր բարձին տակ կը
 դնէ, ասեղ մ'ալ բարձին վրայ կ'զար-
 ճան Այս վերջին արարողութիւնը կը
 կատարէ, որպէս զի երեսուն կոն լը-
 վայ աչքի-լուսի եկող սրկիւններէ
 եւ օրորդներէ, բարեկամներէ ու նա-
 խանձու զբացիներէ։

Եւ յետոյ դայանքը պահ մը ան-
 զիստ կ'առնէ, սուրճը կ'ընէ, ծննդա-
 բերին և այլ պարագայից աչքերը կը
 լուսէ, ու կ'մեկնի ըսելով «Աստու-
 ան և իսաշը վրան ըլլալ։ Եթէ,
 քառուսթեք մէջ, երկայնի պատկած
 միւս բերուի պատահաբար,
 սինք բերուած պահուն տղան պիտի
 վերցնեն պատկած տեղէն, որպէս զի
 որպիսի ըլլալ։ Իսկ եթէ մոտացմամբ
 ի գործ դուրս այդ

